

El cas del nostre President

per
ORENCI VALLS

DAVANT el perill que corre el Sindicat de veure's intervingut per entitats estranyes, incompatibles amb ell per principis i finalitat, m'atreveixo a exposar la meua modesta opinió sobre la situació moral del nostre President. No és sols la meua opinió; també he pogut comprovar la coincidència de criteri d'alguns companys amb els quals visc més en contacte. Aquesta és la causa del meu debut en les planes del nostre BUTLLETÍ, si és que el Comitè de Redacció ho permet, com espero, per les reiterades vegades que s'ha queixat de la manca de col·laboració.

En totes les Associacions cal conservar una vera compenetració entre dirigents i dirigits. Aquests deuen a aquells absoluta confiança, la qual serà guanyada i conservada pels actes immaculats i d'abnegació dels dirigents. En una Associació com el Sindicat, on els socis estan tan escampats, sense canvi freqüent d'impressions, i més ara que són abandonades, per imperi de la Superioritat, les reunions comarcals, la confiança que han de tenir els sindicats al Consell ha de venir corresposta per la rectitud i el puritanisme més alts dels components d'aquest.

Torna a presentar-se el problema, i en aquesta ocasió amb caràcter més greu. Una forta entitat mutualista ofereix un càrrec retribuït a un dels consellers del Sindicat i el càrrec és acceptat.

Recordo que, en l'Assemblea de delegats de l'any 1926, es presentà una situació semblant. La secció comarcal de Barcelona havia donat el seu criteri irreductible. La majoria de delegats forans, desconixedors de l'afer i sense preparació, amb el cor a la mà, formaren el bloc que es posà enfront del grup ciutadà. Després, quan aquests delegats retornaren als pobles, reconstruint els fets, s'adonaren que acabaven d'avaluar la conducta sistemàtica seguida per l'Associació mutualista. Potser per aquesta mateixa actitud dels forans—oh brillant defensa d'En Coll!—s'ha repetit el cas, i és hora que reflexionem si convé

que forces estranyes intervinguin, encara que sigui indirectament, en l'actuació del Sindicat.

En el BUTLLETÍ del mes de gener, el company S. Vivancos palesà, en forma ben clara, la situació moral del President. El Sindicat, òrgan defensiu dels metges davant de possibles explotacions del públic; el Mutualisme, òrgan defensiu dels clients en front dels metges. Entre Sindicat i Mutualitats no hi caben transigències ni claudicacions. La incompatibilitat és absoluta i permanent.

El càrrec de President del Sindicat és de manament, de representació dels metges que es defensen per a dignificar la professió i per a remunerar degudament el treball. Acceptat un càrrec en qualsevulla Mutualitat de clients, podrà representar el Sindicat, amb absoluta imparcialitat, en aquells afers que puguin lesionar els interessos d'aquella?

Parlem clar. La dimissió del President havia d'ésser irrevocable. Les dimissions per motius morals han de presentar-se amb caràcter irrevocable i sense esperar l'efecte que puguin produir en l'opinió. Cal triar entre el càrrec d'honor i el remunerador.

Amb el caní que porta la potent Mutualitat esmentada, haurem de témer les futures escomeses que a hores d'ara deu preparar. Aviat les candidatures per a Consellers del Sindicat prendran el caire de llistes de companys disponibles a figurar en el Cos facultatiu de la dita Mutualitat. No hem de creure que aquesta esperi la selecció del Sindicat per honorar el seu elenc professional; però si la deixem seguir pel mateix camí, no podrem deixar de pensar que ja no és casualitat desinteressada el fet de repetir el nomenament de metges de la Mutualitat esmentada entre Consellers del Sindicat. Més que no els mèrits personals, sembla que es busqui la representació que ostenta el company escollit.

No cal cercar exemples per justificar el dualis-